

W ogrodzie Norwida

Zygmunt Jan Prusiński

W ogrodzie Norwida

*Tomik ten dedykuję mojej mamie -
Krystynie Kurlandzie z domu Sowińska,
która nadal pracuje. choć ma już 87 lat.
Dzięki niej i ja mogę jakoś żyć...*

ZYGMUNT JAN PRUSIŃSKI

**W ogrodzie
Norwida**

Słupsk 2014

Wydawca

Starostwo Powiatowe w Słupsku

Redakcja

Zbigniew Babiarz-Zych

Wybór wierszy

Jerzy Fryckowski

Zbigniew Babiarz-Zych

Projekt okładki

Skład komputerowy

Artur Wróblewski

Zdjęcia

Jan Maziejuk

Nakład: 350 egz.

Wydanie I (Nie do sprzedaży)

Copyright by Zygmunt Jan Prusiński

ISBN 978-83-60228-60-9

Słupsk 2014

Druk

PASAŻ Sp. z o.o.

ul. Rydlówka 24, 30-363 Kraków

ŻYJEMY ZAWSZE POD WIATR

„Poeta się nie jest, poetą się bywa” - to słowa Norwida, chociaż mniej czytani przypisują je Różewiczowi. Zygmunt Jan Prusiński z pełną świadomością udał się do Ogrodu Norwida. A tym samym przyznaje się do lektur, inspiracji, zachwyty Wieszczem.

Gdy większość polskich poetów bywa nimi, między pracą, troską o dom, dzieci, spłatę kredytów, a nocnymi poetyckimi odlotami w weekendy, to Prusiński nim jest. Przynajmniej od tylu lat, od ilu się znamy, czyli blisko trzydziestu pięciu.

Zawsze uważałem, że poeta powinien być niezależny politycznie, powinna go interesować tylko sztuka. Jednak nie zawsze tak się da. Nadwrażliwość powoduje, że angażuje się po stronie słabszych, krzywdzonych i ciągle kiwanych przez tych u koryta. I tak było z autorem tego tomu. Polska Partia Biednych, protesty przed śląskim ratuszem, audycje radiowe, nawet wyrzucenie przez okno propagandowej tuby rządu, czyli telewizora.

Wiersze z tego okresu, na pewno słuszne w swoim zamyśle, nie przetrwały próby czasu, podobnie jak bywało to u wielu współczesnych polskich poetów, walczących z komuną. Agitacja, bojowe pieśni czy protest songi ważne są w danej chwili. Muszą powstawać i wzywać do buntu, ale z arcyzmu niewiele z nich ocaleje.

Cieszę się, że udało się wydawcom odrobinę utemperować i ograniczyć poetycką wolność Prusińskiego, że wreszcie w jednym pliku znalazły się jego wiersze, z których można było zbudować tomik. Okazało się, o czym pisałem już kilka lat temu, że Zygmunt to wyciszony liryk, spowity bielą i ciszą, motywami tak często pojawiającymi się w jego wierszach. Wymienię dwa tytuły: „Chowajmy się w ciszy” i „Najdalej dojdiesz do ciszy”, czy fragmenty z wierszy:

... „gram na gitarze ciche melodie”...

(„Tańczą komary wedle hasła: *Swój czas*”)

... „nad sosną w głębi nocnej ciszy”...
(„*Świeć gwiazdą nad sosną*”)

... „na skrzydłach ptak biały odleci tam”...
... „boję się obudzić puste kartki ciszy”...
(„*Tryptyk z nowym słowem roku*”)

To tylko kilka przykładów z brzegu.

Życiowa droga Prusińskiego nie jest prosta i nigdy nie była. Tułał się po świecie, majątku i sławy nie zdobył, ale stać go było na to, by wrócić i „żyć pod wiatr”. Można powiedzieć, że jest poetyckim samoukiem i się do tego przyznaje w swoich mottach, cytatach, dedykacjach. I ta nauka nie idzie na marne. Lektura tytułowego Norwida, Herberta, Śliwonika pokazuje, jakimi śladami chadzał i którymi błądzi nadal, wdychając opary i pijąc oniryczny nektar, jaki musi poecie wystarczyć do egzystencji plus nędzne 600 zł renty.

Fascynacje mieszają się z marzeniami, bo jednak dochodzi do mylenia faktów. Śliwonik napisał „Bluesa dla Beaty”, ale tomiku pod takim tytułem nie wydał, co łatwo sprawdzić. Zresztą oddajmy głos wdowie po znakomitym poecie Bożenie Karpowicz-Śliwonik: „Z Romanem byłam od 86 roku, wcześniej miał różne Muzy, w tym Beatę (krótko) i napisał wtedy „Blues dla Beaty”, chyba w latach siedemdziesiątych”. I tu opinia o wierszu Prusińskiego poświęconym mężowi Pani Bożeny:

„...Wiersz nie jest trafiony, Roman nie pisał nigdy wierszy ołówkiem ani w pośpiechu. Do pisania dosłownie zasiadał w białej koszuli, w pantoflach, nigdy w kapciach, był wtedy odświętny.”

Błędne jest też wskazanie miejsca pobytu Kazimierza Furmana. Wiersz o nim powstał w 2013 roku, gdy Kazik już od kilku lat nie żył. A za życia był związany z okolicami Santocka i Gorzowem Wielkopolskim, a nie z Zieloną Górą.

Osobiście nie jestem też zwolennikiem zwracania się do swoich mistrzów po imieniu, ale cóż licencja poetica. Mogą też razić inne sformułowania, nie tylko trące

banalem, ale tym banalem będące, na przykład „Norwid zaistniał w poezji”, jak czytamy w wierszu pod tytułem „Morska gwiazda”.

Zawsze uważałem, że wiersze Zygmunta poświęcone osobom zmarłym były pisane zbyt pośpiesznie. Poeta nie odczekał, nie pozwolił się bólowi zakorzenić, stąd ograne wersy. A przecież wiersze te nie były na pewno pisane tylko z zamysłem przeczytania ich nad grobem osoby, której były dedykowane.

Mało jest Ustki, chociaż większość wierszy powstała w tym mieście. Pojawia się Paryż, Wiedeń, a obecna przystań poety tylko sporadycznie. To też jakiś dowód wyalienowania ze środowiska, ale jakże znany wielu autorom, którzy wyrastają ponad lokalne rozgrywki towarzyskie, zwykle ploty i anonimy. A przecież Zygmunt w Ustce zakotwiczył, mieszka tam od lat, może nawet żyć bez niej nie umie. Błąka się nadal ulicami Wiednia i Paryża, ale miłość ma u siebie, na wyciągnięcie ręki.

Tak już u nas jest, że zawsze trzeba się spieszyć, gdy akurat znajdzie się mecenas na wydanie książki. Gdyby na redakcję tego tomiku był jeszcze miesiąc, na pewno można by było dopracować, dopieścić. Pokłócić się z Prusińskim o ten czy inny wiersz. Niestety, nie było takiej możliwości, zamykanie budżetu, groźba, że pieniądze przypadną sprawiły, że zarówno Zbyszek Babiarczyk-Zych jak i moja skromna osoba, robiliśmy wszystko w biegu.

Rzadko się zdarza, by pierwsza płyta czy debiut książkowy był tym najlepszym w karierze artysty. Mając to na uwadze głęboko wierzę, że poeta nas jeszcze zaskoczy. Ma już tę odskocznnię, to miejsce, ten poziom, z którego nadal można wyżej. Wyżej i piękniej. Ciszej i jeszcze bardziej biało.

Jerzy Fryckowski

NA TEJ ZIEMI JEST TYLKO SŁOWO

*Mirosławie Marii Kruszeńskiej
z ziemi indiańskiej w USA*

*Motto: „Każdy umiera w samotności” -
Dennis Lehane z książki „Mystic River”.*

Kobieta skarży się jak liść. Delikatnie
otwiera nagą myśl, pełna szacunku do światła.

Turlamy to, co pamiętamy. Przychodzą zakłęcia
wedle każdego postu z osobna. Wstań.

Wstań poetko do tego słowa. Na końcu
dopisz aksamitny kolor serca; można tak?

Jesienie Mario spadają. Depczesz liście w parku,
by posłuchać tylko szelestu, z pustego orzecha.

12.11.2008 - Ustka

KOLEGOM TAMTYM MŁODYM

Załamywała się siła kłamstwa
szły propagandowe hasła na ulicę
nawet i te małe miały garba
To nic że światło skracało nam zakręty
okno młodości szorstkie za firanką -
zaprawdę marzenia ukrywaliśmy przed sobą
Tylko pić wodę głośno - i tak czyniliśmy
ale pieśni o wolności w gardle zostały -
byliśmy w pojedynczych wierszach
choć cenzura czaiła się bezruchem węża...

8.02.2008 - Ustka

ZAPRASZAM DO SALONU CISZY

Niemoc jest skomplikowana; czytelnik
chce wiedzieć więcej. Poeci walczą
z cieniami, obnażone światło muska kąć
uchylonej tajemnicy, gdzieś zatoczył się
cień pijany i oparł o drzewo. Wobec
woli krzyku w oknie, nikt nie myśli
jak zaprzyjaźnić się z człowiekiem.
Powieki grają nerwowym drganiem, ktoś
rzuca przekleństwo czarną farbą o chodnik.

Mężczyźni na prowincji śpiewają bluesa,
pnie się ambicja tu i ówdzie
Gdyby jeszcze umieli mówić o potędzie
zerwanego jabłka u królowej w ogrodzie.
Zbierajcie echo za miastem. Układajcie
piramidę wiersza, niech będzie po ludzku
i gościnnie, nieważna charakterystyka...

Osobliwość jest wtedy ważna, gdy umiesz
docenić odchodzącego gościa od stołu.

26.12.2007 - Ustka

ULEPIĆ CZŁOWIEKA

Ulepić człowieka
z gliny, może nie,
bo stwardnieje jego serce.
Więc z czego,
może z chleba - też stwardnieje.
Może z liści akacji,
może z piórek ptasich.
Nie wiem sam,
ale dlaczego musi być
człowiek na ziemi...
Lepiej lepić motyle w maju.

5.10.2007 - Ustka

CHOWAMY SIĘ W CISZY

Cmentarze przed nami, bo święto
zmarłych; tu nie ma podziałów...

Składamy pamięć, tę kontynuację
tak powszechną jak na co dzień chleb.

Ubieramy się pod kolor tego klimatu,
powaga jest tronem króla gór i ziemi.

Zbieramy kamyki szczęścia,
byśmy przeżyli następny rok...

Żyjemy - zawsze - pod wiatr, skrucę
pieścimy w rękach wedle pieśni ciszy.

To my, naród na piaskach, modlimy się
za spokój zmarłych - którzy mają spokój!

27.10.2005 - Ustka

*Wiersz ten był opublikowany na Litwie w periodyku
„Nasz Czas”, Wilno - nr. 22/2005 (671).*

TAŃCZĄ KOMARY WEDLE HASŁA: SWÓJ CZAS

Halinie Mackiewicz - córce pisarza

Ściemnia się Józefie, ściemnia się i ściana,
na którą patrzę przed zaśnięciem.

W kraju o głębokiej bliźnie która się nie zagoi,
gram na gitarze ciche melodie.

- Dlaczego Józefie wciąż błądzimy,
i po drodze pytamy o szczęśliwy kraj?

Ty gdzieś znalazłeś miejsce,
budzą się strony twoich książek,
szeleści w nich i świerszcz i konik polny.

A porozrzucane kwiaty na dalekiej łące
imię twe wypowiadają...

Dlaczego? - Dlaczego?

15.12.2008 - Ustka

ŚWIEĆ GWIAZDĄ NAD SOSNĄ

*Dla Aldony Żak kilka liryk,
w 10. rocznicę jej śmierci*

Nie odchodź za daleko, zgubiłaś
drugi pędzel, nic nie szkodzi -
nie takie rzeczy gubimy, choćby
miłość, choćby i życie po drodze.
Droga Aldono, świeć gwiazdą
nad sosną w głębi nocnej ciszy.
Piszę o tobie w otwartej pamięci,
tyle wierszy ukryłaś przed wiatrem.

Byliśmy młodymi poetami,
literackimi ptakami na niebie...

25.01.2009 - Ustka

NAJDALEJ DOJDZIESZ DO CISZY

Możesz się kryć za firanką,
łatwo to widać.
Ulica brzęczy dźwiękami,
chłopcy z chustami
wybielają swoje życiorysy,
są aksamitni
skądinąd nie zawsze trafne akcenty
wracają z echem chóralnym,
tylko bębny ważne
w rytmie poturbowanego życia,
gdzie nawet liść
nie upadnie tuż obok,
by go podnieść i schować do książki -
choćby do tomiku wierszy
w którym opisuje poeta,
że żył sobie taki cichy za firanką
Pan Cogito...

14.08.2008 - Ustka

GITAROWY BLUES

Andrzejowi Pokropińskiemu

Gitara i blues, to moje życie,
niedużo napisałem piosenek
w metrum cztery czwarte,
więcej lirycznych ballad
i rockowych więcej -
to było tak dawno
szyszki je ocieplają w gaju.

Wiedeń był dla mnie urodzajem -
śpiewałem w Monachium,
Hamburgu, Londynie, Barcelonie
- jakaż różnica teraz
zakopany po uszy w literaturze,
a przecież ten gitarowy blues
w uszach mi brzmi soczyście,
muszle otwierają się
w tej chóralnej pokucie.

Gitara i blues
i nieme wspomnienia,
kiedy to mój przyjaciel
grał na harmonijce ustnej -
jakaż to była potrzeba
że sosny w Otwocku
wchłaniały naszą muzykę,
tak bardzo blisko
dziewczynom z nieba...

27.11.2013 - Ustka

NOSZĘ POLSKĘ W SERCU

Polska - kraina rosnących cierni
w ludziach. Niby szczęśliwi na plakatach,
serca mają skrwawione bólem.

Polska - majestatyczna spowiedź,
na gorąco zbieżna, w korzeniach żal.
Tylko drzewa nie mówią...

Polska - młodość w pacierzach
nabyła się kompleksów. Tak mało
wiemy o Niej - my podróżni!

Polska - w obrazach Wyspiańskiego,
w strofach Norwida, w muzyce Szopena.
A naród wciąż bez spełnienia - jak żyć?

Polska - wieczna tajemnica zaśnięcia.

5.05.2008 - Ustka

STACHURA, WIECZNE ODBICIE LUSTRA

*Motto: Czy dobrze, że Edward Stachura
wrócił do Polski?*

Czy w ogóle było dobrze,
(a zawsze jest dobrze) dla tych
co umieją pamiętać,
jakby w korze sosen zaznaczali
swoje wiersze;
policzcie te drzewa w lesie.

Przychodzą na świat poeci
wielcy i mniejsi...
Irena Conti z Rzymu rzekła
kiedyś do światła:
„że nie ma większych czy mniejszych,
po prostu jest poeta”.

Edward sam w sobie był
tkanką białej melodii.

Powiem więcej
słuchał go i halny wiatr
nocą.

Wracał poobijany i pijany
polnymi drogami
zapisywał odbicia
śladów ludzi zwykłych.

Dla niego nie było salonów,
rozbierał życie
poturbowane komunizmem -
kaleczył się tym słowem,
aż krew spływała po kamieniach.

29.11.2008 - Ustka

ORMOWCY - ZBOCZEŃCY

Pamięci Lucjana Prusińskiego

Byłem chłopcem w Otwocku ojcie.
Widziałem tych niewolników w mundurach;
cała Polska była nimi pomalowana.

To była „siła” bez siły - prędzej
taka propagandówka z sowieckim akcentem.

Szli chłopcy do wodopoju, stado baranów
którzy sami nie wiedzieli, czego bronili:
trawy, mleczów, a może tylko pokrzyw.

Krzywdy były niezmierzone -
nikt z centymetrem czy metrówką
nie biegał jak geodeta po polu.

Te mendy, które staczały się,
nie znaczyły nic w świecie insektów.

30.01.2009 - Ustka

TRYPTYK Z NOWYM SŁOWEM ROKU

***

A nad borem szept poezji

Nie będę wchodził w kolizję, przyroda
ma swoje prawa - układa się światło,
a porost drzew przy stawach nie milczy.

Chciałbym złożyć przysięgę za Polskę -
czy można o niej pisać że jest wolna,
jak te trawy spowite z pieśni bez nut?

Zaczekam na ostatnie słowo - ureguluję
czas wiersza nad potokiem dla kobiety,
która wciąż czeka że przeniosę ją do snu.

***

Moje kamienie to życie

Zbieram kamienie jak modlitwy złożone
na skrzydłach, ptak biały odleci tam
przenieść wieści za ostatni słoneczny las.

Każdy kamień to inny blues w kolorze,
zrywam jesienie dawno zapomniane -
jest czas zastanowić się nad jutrem.

Bo ludzie to cienie minionego dnia,
kobieta otwarta na miłość skubie korę,
z drzewa - sosna nie krwawi żywicą.

***

Rozjaśnij siebie od środka

Nie znam cię od ostatniego deszczu -
wiersze w labiryncie nic nie znaczą
wedle naszych zimnych pocałunków.

Wychowujemy syna z upadłą kartą,
ty zamknięta na wysuszonej polanie
nucisz introwersję stłuczoną we mgle.

Nie podejść do tej nagiej granicy,
boję się obudzić puste kartki ciszy
w szumie następstw zwyrodnienia.

14.01.2009 - Ustka

POZWOLILIŚMY IM, MY, NARÓD...

Jesteśmy wypaczeni bez różowego
wzroku, tańczymy kawałki
na drewnianej podłodze
smutniejsi od wyschniętej akacji
na rozdrożu.

Krwawimy zduszeni inwalidzką
polityką, tyle obrzydzenia
do skrajnej korupcji
wylewa rzeka ze wszystkich
ust przegranych czasem.

No cóż, świat się zawalił
pod ciężarem, polski komunizm wre -
niby uciekamy od tego straszdyła
- a on nas goni...!

21.01.2005 - Ustka

*Wiersz był prezentowany w Londynie w radiu
„Supermova” - przez Jerzego Izdebskiego.*

W OGRODACH JEST PÓŹNO NA ZACHWYT

Wiersz pisany do Cypriana Kamila Norwida

Tudzież moje istnienie,
w kartach nic nie ma,
czarne kolory jak chmury
przed burzą, zlewa się
ołowiana apokalipsa
w literaturze i na obrazach.

Migotliwie rozpoczynam podróż,
w poezji jest taki pociąg
bez maszynisty i konduktora,
rozkwita pamięć po odeszłych
i odchodzących; wczoraj pofrunął
Marek Grechuta śpiewnie do nieba.

Jesienne podróże są ciche,
wkoło zasypiają tangary,
robi się ciasniej na przyczółku,
ziewa puszysty orszak ku sukcesom,
polityka wdziera się nawet
do sypialni, posypana pudrem
czas wstyd zakrywa - a my tacy
niedoleźni i z nadwagą,
do snu wracamy.

Kolebka twojej Polski
była zupełnie inna,
nie ma dziś podobnego Norwida -
są tylko pokraczne słowa.

10.10.2006 - Ustka

ZIEMIA LUDZKICH SPRAW Z KORZENI...

Wiersz pisany do Cypriana Kamila Norwida

Sznuruję ciekawość, schylam się
do ziemi, dotykam to ciepło
życia, jest w nim zamęt...
Rozpamiętuję dziecinny hałas,
młodzieńcze zaloty, ojciec w oknie
liczył moje podwórkowe grzeszki.

Nie wiem czy wróciłem o czasie,
zegar na piasku skrzywił cień
oddalającego słońca, było późno.
Matka przy kuchni smażyła placki,
na patelni olej się skarżył,
a w głośniku sekretarz partii.

To zapożyczona epoka szara
i śmieszna, lud powstał z korzeni,
z ogrodów ukrytych Szatana!
I tak pamiętam Cyprianie te moje
zacne ciała, to zalesie pagórków,
krzaki i wojny na piaskach.

5.10.2006 - Ustka

LATAWCE NAD MIASTEM

*Motto: „...powiem ci o mojej miłości
która będzie świecić za nami
jak łuna dalekich ognisk”
- Roman Śliwonik.*

Tamteży przejdę
gdzie drogi pachną piaskiem
a kawaleria
na rysunkach została
i w wierszach poetów.

Kobiety mijam roztargnione -
kobieta ma więcej myśli od mężczyzny
ten codzienny urok
dla ptaków i krzewów
wystających za parkanem
zamkniętych ludzi.

Chce się dotknąć miłości
a w zamian mgła nuci
a deszcz i tak przyjdzie bez pukania
majestatyczna bezwolna cisza
otwiera oczy kochanka
który głaszcze liście niepewny.

Niech zostaną struny na drzewach
niech zakołysze wiatr
cudowny odblask w lusterkach
że przed chwilą była ona
i znikła z niedokończonym słowem
podobną drogą co piaskiem pachnie...

14.8.2012 - Ustka

MOTYW CICHEJ ROCZNICY

*Motto: Zbyszku, niech ci poezji tam
nie zabraknie!*

Gdybyś chciał przybyć dzisiaj
poszlibyśmy na spacer Poeto.

O Polsce nie można mówić długo,
spacer ma być cichy jak lot kolibra.

Pisałeś w „Raporcie z oblężonego miasta”,
że „cmentarze rosną maleje liczba obrońców
ale obrona trwa i będzie trwała do końca”...

- Czy nie przesadziłeś Zbyszku,
jak można tak sądzić pochopnie?
- O jakiej Polsce myślałeś
w drodze
do Pana Boga?

Jedyną prawdę zostawiłeś trafną:
„i tylko sny nasze nie zostały upokorzone”,
więc dbamy o te sny póki pamiętamy.

28.07.2009 - Ustka

*Fragmenty z tomu „Jasna mowa dźwięku”
- wiersze wybrane.*

ODRABIANIE LEKCJI POEZJI

Sen o życiu z łusek i muszli
Patti Smith śpiewa o życiu
w ścianach ludzi.

Szarpie mną liść z drzewa
upomina się o miłość
więc kocham liście
kocham poetkę Ewę.

Schylam się do jej nóg
obejmuję je jakby były moją podróżą.

Jestem - jeszcze nie umarłem
chcę ci tyle powiedzieć
ile świata w twoich oczach.

To nic nie szkodzi
i tak wrócisz do mnie z Bogiem
oczyścimy dusze wierszami -
tyle w nich prawdy miasta
gwiazdami są i kwiatami drogi.

Posłuchajmy piosenki
Patti Smith śpiewa o życiu
pisze dla nas wiersze.

A noc nasza przyjdzie
połączy pierścieniem.

29.11.2013 - Ustka

PRÓBUJĘ COŚ NAPISAĆ

Wyrwany jakby ze złego snu
miotam się zagubiony
pośród obcych drzew
nieistotny w swej urodzie
by ugasić pożar namiętności.

Odwieczny problem
pomiędzy kobietą i mężczyzną trwa
bo kto ma zwyciężyć
w tym głodzie walki -
owijamy się pozłociem
a w rękach kamienie...

Rwący nurt słyszalny
wystarczy otworzyć okno
by się upewnić o fałszywej nucie
gdzieś z ukrytego gniazda
gdzie i nawet wiersz nie pasuje
mówiący o wyznaniu w strumieniu.

A może się skaleczyć wiarą
i umrzeć jak umiera cichy pień.

29.5.2013 - Ustka

BY WIEDZIEĆ WTEDY KIEDY NAS NIE BĘDZIE

*Motto: „miętkość
nie powiedzianych słów
Przeczuwa płomień
oczekiwanych palców”
- Małgorzata Hillar.*

Odstąp od peronu
zabić się możesz i od słów
które przeniosła kobieta
w krwistej mgle.

Nie gaś nerwowo peta
krzyk i tak dostaje się do środka
masz butelkę od sylwestra
wymyśl pożegnalny toast.

Kroczy mężczyzna bez celu
układa karty na stole
i tak nie wierzy wróżbom
- jest zbyt dorosły.

Dzieci go znają z widzenia
chodzi w czarnym kapeluszu
okałeczony krwawi słowem
czarna madonna go prowadzi.

Wierzy w kobietę po tamtej stronie
kiedy przeczyta ostatnią książkę.

16.1.2013 - Ustka

CEREMONIA ZAMKNIĘCIA ROZDZIAŁU

Ze strun gitary spływa moje pragnienie
uczę się od nowa przypuszczać
że tak ma wyglądać melodia -
odkurzam zawieszenie niepewności
czy przedłużyć melodię w nutach.

Do końca kwietnia mam się sprawdzić -
co znaczy (sprawdzić siebie)
mocuję się i obcuję z widmem szlachetnym
które nic do mnie nie mówi
oburącz dotykam go w głębi snu.

I niech się tak stanie - modlitwy jasne
- w pustych obrazach jestestwa -
w dźwiękach mandoliny mego ojca
który rozśpiewany grał matce przy stole
to czego ja dzisiaj nie umiem powtórzyć.

Zaglądam daleko przed siebie
jakby ta droga kojąca natchnieniem
nigdy się nie kończyła miłością grajka
do kobiety wiernej - oplecionej dźwiękami
o której piszę i śpiewam codziennym dotykiem.

8.3.2014 - Ustka

OBSADA W TEATRZE POD JARZĘBINAMI

*Motto: „O wczesnym wieczorze
zapal swoją samotność”
- Roman Brandstaetter.*

Zebrana grupa szykuje się by zagrać
komedię o żebrakach,
ubierają łachmany jak z okresu
nędzników we Francji.

W większości to cyganie,
kobiety w spódnicach i koralach
tańczą tak jakby nigdy
stopami swymi nie dotykały ziemi.

Koniki polne tańczą na łąkach
skrzypi wiatr między drzewami.

Wujek Stacho pracowity w Budkach
szykuje sznury na targ do Bodzentyna.

I niby wszystko się kręci
minuty mijają dość sprawnie,
stroję gitarę by zaśpiewać
„Dom skruszony nadzieją”.

I tak płynie moja rzeka nadzieja -
właściwie donikąd...

3.12.2013 - Ustka

KORZENIE, SOKI, PANNA MŁODA

Przymierzam się tylko, dźwięk leży na ziemi
buduje mały cień. Z drugiej strony niebieska
fontanna nabiera wody; aniołowie płaczą...

Szklę się jedwab włosów u młodej panny,
zwilgotniałej od namiętnych poczynań.

Nie wątpię, „w dolinie orzechowych gajów”
zapachy są stałe. Tylko ruchy mówią o tym,
że warto wstąpić i tam zasnąć.

13.01.2008 - Ustka

PACO DE LUCIA

Twoje gitary milczą
wiesz jak tęsknią za tobą
a ty wybrałeś się w podróż
ta podróż jest wieczna
jak niebo nad ziemią.

Ekspresja niczym huragan
wytwarzasz w sercu podziw
odszukuję moich nut
nie zdążyłem ich ukryć
przed wiatrem.

Czy je znajdę z powrotem?

Paco graj a ja będę szukał -
może zagrasz show
„Wewnętrzne wzruszenie”
to moja pierwsza kompozycja
lubił ją grać na gitarze
Marek Melonik z Otwocka.

Słucham cię wirtuozie
przed świtem znajdę -
jeszcze zostało
odnaleźć kilka nut.

Muzyczny czwartek
a ty grasz w niebie koncert!

27.2.2014 - Ustka

ROMAN ŚLIWONIK

Taki byłeś zaangażowany
pisałeś ołówkiem wiersze nocą
by zdażyć do świtu -
Bóg czekał i Beata czekała
a ty wybiegłeś z poetyckimi bluesami.

Po co ten pośpiech - takie są ważne
w przyrodzie ważek miłość nad rzeką
chodź tam Romku i flaszczkę węź -
nie jest ciężka i ogórki węź
posiedzimy nad wodą - ona taka
zalotna ta rzeka jak panna na wydanie.

Pośpiewamy te twoje bluesy do Beaty -
zakochałeś się w niej czy krótki romans
pamiętam okładkę książki - saksofon
i te pędzące wiersze do nieba
może przystaniemy poeto
drzewa są niespokojne...

Zgasimy białe światło nocą
jutro też jest dzień - opowiesz mi
o powrotach do pustego domu.

20.2.2013 - Ustka

DOSZLIŚMY DO WYRWY...

*Motto: „Kiedyś
któregoś dnia ogłocoonego
z liści i blasku dnia jak wieża”
- Roman Śliwonik.*

Nie znasz tego co ja mam
kobietę w łuskach tajemnic
jest pachnąca jak pachnie książka
świeżo wydana w oficynie.

I jest w niej głos szklisty
rozdźwięki układają przyszłość
choćby jutro zapukać
dowiedzieć się jaka pogoda jest w ogródku...

Poeto z ubiegłego wieku
śpisz od dawna w swoim ulubionym wierszu
a ja ci przypominam
warszawskie flaki u Flisa na Marszałkowskiej
i dwie połówki wypite.

Ursynów bez ciebie
tuli się do pojedynczych drzew
pisałeś o nich z okna bloku
że tylko w drzewa Boga wierzysz.

Doszliśmy do wyrwy Romanie -
stanęliśmy by wyostrzyć wzrok
jak to czyni księżyc nocą.

Śpij na wieczność twoją
tam gdzie dęby się kołyszą.

17.8.2013 - Ustka

PROWADZIMY MYŚLI DALEJ

*Motto: „szarpiemy się krótkimi oddechami
żeby powrócił upał pierwszej nocy”
- Roman Śliwonik.*

Twoje noce minęły w ostatnim wierszu
szarpałeś struny pajęczyny by tonacją utrzymać
spadziste nierówności zaplątane w liściach
oplatasz wspomnienia to co już było.

Siedzieliśmy przy stole z Janem Himilsbachem
słuchaliśmy jego opowieści - wódka nalana.

- Czy wiesz że Himilsbach był milicjantem?
Jego kumpel o nazwisku Kogut jeszcze żyje
obydwaj zamknęli na Woli mojego znajomego.

Piliśmy za polską literaturę i za twoją książkę
„Bluesy dla Beaty” - pamiętam jak powstawała...

Noce szeleszczą u wrót miasta
ciebie już nie ma by z tobą pogadać.

18.8.2013 - Ustka

STANISŁAW GROCHOWIAK NIE ŚPI...

Jestem pewny że na wzgórzu będąc
pisze następny wiersz do książki.

Spaceruje warszawskimi ulicami wieczorem
tam gdzie bywał zagląda choćby do Flisa.

Przy nim Zbigniew Jerzyna i Roman Śliwonik
trzej muszkietierowie w szatach poezji.

Ale jest określona droga by do nich podejść
podać rękę i kielicha z nimi wypić...

Gustowanie w ramach liryki i przyjaźni -
książki niczym ptaki obłoki dotykają.

I widzę ich uśmiechniętych - akurat
Stanisław Grochowiak deklamuje wiersz.

A ja jego uczeń w Szkole Aniołów
uczę się jak pisać dobre wiersze.

Bo wiersz to modlitwa - to echo
które powraca lotem jaskółki.

3.9.2014 - Ustka

MORSKA GWIAZDA

Dla Kesji i dla Norwida

Już dawno zaistnieliście w Poezji,
z waszą matką rozmawiałem
akurat był dobry czas
kameralny,
słyszać was było dalej
niż wiersz może dotrzeć.

Na krótko przybyłem do Mielnia
by jej powiedzieć
na małej łodzi Zefirek,
że piękno polega na mądrości
dlatego tyle zakątków
zapisywaliśmy wzrokiem.

Pojmowaliśmy poniekąd
na jeziorze do Osieki płynąc
żeby żyć trzeba kochać,
nawet nie wiecie kim byłem
tak blisko przy niej siedząc
w objęciach przyrody łaskawy.

10.8.2014 - Ustka

PODOBNI DO SIEBIE W MIŁOŚCI

Oblaskawiamy miejsca założone
bywać w nich to soczystość -
wielkopański przedział podróży.

Wedle gustu kwiecień w wierszach
jakby uniwersalność skrzypiała
falującą sosną nad brzegiem urwiska.

I nic nie robimy na siłę
tęsknimy za tym samym -
pragniemy się wznieść...

Dla nas wydmy układają melodie
wścibscy ukradkiem podglądają
sceniczny wyraz wypowiedzi słysząc.

A kiedy moczysz stopy w morzu
fala delikatnie symfonizuje
jakby wiedziała o tej miłości.

Jam ostatni romantyk
zaokrąglam tę przestrzeń
w przymierzu przed ślubem.

- Zapłodnię cię w czasie urodzin...

Syn o imieniu Norwid na nas czeka!

16.4.2014 - Ustka

PATTI SMITH

Napisałaś książkę „Poniedziałkowe dzieci” -
a ja w piątek piszę o tobie
wiersz który powinien brzmieć muzyką.

Słucham piosenki „Because the Night”
lubieżny jestem do trafnych nut
i dobrych wierszy z ulicy.

Pudłuję w puste okno
chciałem wrzucić bukiet stokrotek
kobieta leży na łóżku.

Idę z papierosem - rozmyślam
może niebo usłyszy
rzeczywistość jest inna...

- Co teraz piszesz Patti?

Wiersze spływają rynną -
zapomniałem że deszcz
był dekoracją w poniedziałek.

A gdzie twój synek -
dlaczego przekazałaś do adopcji?

- Czy napisałaś o tym w wierszu?

29.11.2013 - Ustka

EDITH PIAF

Te wąskie uliczki
przechodzę obok prostytutek
zaczepiają każdego mężczyznę
by nie wątpić w swe piękno -
ach te paryskie noce
bulwersuje się ktoś w katedrze
sowy uspokojone mają tam siedliska
a ja niczym retro konserwatysta
snuję się z magnetofonem
i słucham szlagierów Edith Piaf.

Jest w tym wyborna aktywność
Sekwana mruczy jak pijana kobieta -
ktoś ją w bramie dopieszcza
policja co jedynie w głównych arteriach
łapie powietrze syte
szykuję pióro by coś zapisać
o czerwieni z ust nocy na Ménilmontant
to ta sama Edith Giovanna Gassion -
kto by przypuszczał
że odwiedzę tę dzielnicę Paryża
i zatopię się w jej głosie...

i jaka czujność do końca posłuchać
Non je ne regrette rien -

słuchajcie sowy w katedrze!

30.12.2013 - Ustka

ULICA DE LA SANTE

Włóczę się po ulicy paryskiej
może spotkam Adama Mickiewicza
spóźnionego trochę by zejść do kawiarenki
na przedmieściu Batignolles -
zresztą nie ma daleko od domu
z ulicy de la Santé
ale jak to poeta - jego myśli są wszędzie.

Zatopiłem się we własnych
czekam na telefon z Belgii -
tam moja miłość ma skrzydła

I jest w tym aromat kawy
zapach truskawek
i wieczna ucieczka do marzeń
by spotkać się ze mną
na paryskiej ulicy -
może spotkamy Adama
w surducie i w kapeluszu
opierającego się o laskę
gdzieś z wybiegającymi oczyma
za odlatującymi szpakami.

W Square des Batignolles jest ławka
usiądziemy Ewo by przywitać
fragment wiersza Gwyna Williama:
„Wzrok wahającego się września ciąży
żrebakowi, gałęzi i myśli...” -
czy nie uważasz za stosowne
dopisać poza wierszem moje słowa:

- Dotknij mnie - a liściom będzie lżej...

25.12.2013 - Ustka

OGNISTY ZALEW KOLORU NIEWIADOMEGO

Modlitwy ukryte jak kamienie.
Błądzi terażniejszość jakby była pijana,
otwiera się leszczyna, częstuje orzechami
tych co są twardzi.
Nie przyjmuję poczęstunku, podniosłem
tylko jeden orzech na pamiątkę.

Gdzie jesteś mój przyjacielu?
Federico, wstań i przybądź do mnie,
okropnie się źle czuję - chcę pisać
wiersze o kobiecie,
nie wychodzą mi liryki o miłości,
jakby ognisty zalew koloru niewiadomego
wywrócił spokój w gnieździe posłanym,
gdzie miała kwitnąć doskonałość.

Rozszerzam bardziej ciszę na strony.
Jestem poszukiwanym przez samego siebie,
nawet lustra nie pomogą i światełko
w szparze dla nadziei.
Uwalniam się od pozorów, rozdaję karty
pod akacją jakbym miał usłyszeć
z ust niemego, że mi powie prawdę
o znaczeniu niepojętym przez mgłę,
która nie opuszcza mnie od kilku dni,
wyłączam światło - wolę ciemność.

*6.11.2010 - Ustka
Sobota 23:04*

ZASZŁAŚ DALEKO

*Motto: „Książki nie odebrałem,
ale mnie to nie dziwi, bo tak wiele drobnostek było
do pamiętania” - Cyprian Kamil Norwid.*

Odpoczywałem, bliżej okna
żeby mieć prześwit i zapach wiosny
też bliżej. W ogóle bliżej jest łatwiej,
wtedy tworzy się zwięźlenie wąskiej myśli.

Aspiracje twoje są dalej, rozkwitasz
umiejętnie trącasz brązowy listek
a przy tym śpiewasz. Jest w tym i pokuta,
zapach upragnionego ciała...

Rozmieniamy rzeczy i dotykamy, odwilż
pulchnieje jak pączek zakwitania -
wróciły bociany i szepty. Nikt jednak
nie jest w stanie zrozumieć.

I ja nie rozumiem i ty nie rozumiesz, blask
odbija się o taflę wody w pokorze
snuję ciepło wiersza i dylematy zawarte,
choź zrobiłem kawę - usiądziemy.

24.12.2013 - Ustka

ZROBIĘ SOBIE KAWĘ I POMYŚLĘ...

Ten poeta Kazimierz Furman
zaintrygował mnie wierszem
od razu zaczął bez ogródek:
„nazywam się Jezus Chrystus”.

Jeśli on jest Jezusem
to ja jestem Janem Chrzcicielem!

Wszyscy aniołowie na ziemi
chodzą zamyśleni -
jeden myśli o kobiecie
drugi myśli o pieniądzach
trzeci myśli o pracy -
tego myślenia jest tyle
że nikt nie chce wywieźć na wysypisko.

Zaintrygował mnie Furman
choć furmanki nie ma...

Pije gdzieś „Pod Gruszą”
winne przepalanki
by odnaleźć się
w rzeczach zagubionych
na samym szczycie
krzyczy do Boga
bo nikt go nie chce słuchać.

Teraz wiem gdzie mogę spotkać Jezusa -
mieszka przytulony
do własnego cienia w Zielonej Górze!

28.4.2013 - Ustka

EWA GRA NA SAKSOFONIE

Czasem zatrzymuję się przy wolnej ławce
zawsze gdzieś w pobliżu drzewo rośnie
to tacy dwaj przyjaciele - obaj milczą.

Chcę się z nimi zaprzyjaźnić - siadam
kilka wróbli podgląda co robię
a ja albo czytam książkę albo piszę książkę.

Jest tyle jeszcze do napisania - choćby to
że Ewa gra na saksofonie w ogrodzie miłości.

Dochodzi do mnie jej sceniczne wołanie
w otwartej przestrzeni dźwięk się zbliża.

Słyszę pomruk żółędzi leżących pod drzewem
a psotne wróble pokazują co potrafią.

Siedzę na ławce i piszę o doskonałości ciszy
i o muzyce grającej kobiety w oddali...

7.3.2014 - Ustka

A GDYBYM MÓGL SPAMIĘTAĆ STROFY MILCZENIA

W tej kopalni zginął ojciec Ewy -
nie znali się nigdy.
Jak to może być
ojciec i córka,
jakby ich nigdy nie było...

Opowiadam poetycką traumę,
wysoko ponad ujrzeniem oczu
ojciec nie widział córki
a córka nie widziała ojca -
tylko jego nazwisko ma na pamiątkę.

I przyszło mi dokończyć dzieło,
czy chciałby mieć za zięcia poetę?

A gdybym mu powiedział
że będzie w białej książce
którą niemi przeczytają,
i przekażą następnym aniołom?

Powracają wspomnienia
o zwykłej codziennej ulicy,
po której szła dziewczynka
by spotkać się ze swoim ojcem.

11.3.2014 - Ustka

PAŹDZIERNIKOWY TRYPTYK...

TAM RODZĄ SIĘ UMARLI

Ofiarom z miasta Dzierżyńsk

Po nich zostały zgliszcza, wielki radziecki
towarzysz to żaden przodownik, to trup ideologii.

Fabryki chemiczne stoją puste a trawy latami
zarastają z trucizną ukrytą, choć ona wciąż żyje.

Jak wytłumaczyć tę miłość; czy istnieje dobro,
nafaszerowane pod skórką jabłka - drzewa milczą.

Mężczyźni umierają w wieku 40 lat, kobiety
trochę później - żywe cmentarze na ulicy.

ZWYKŁY LUDZKI CIEŃ

Jest cichy, wyrabia sobie pierwszeństwo
by ukazać się w całej okazałości. Panujący.

Cień nie chodzi do szkoły, nie musi kłamstw
nabywać z historii. Dalej kłamią jak nadęci!

Ale jest rysunek podrzucony, jak dzieciątko
w śmietniku. Są teraz modne zwyrodnienia.

Skowronek dawno poszedł spać, a ja wiersz
pieszczę dotykiem. Jeszcze nie ma tytułu.

SKARBNICA KROPEL NA LIŚCIU

Kolorowo jest na wsi, klony w ukłonach
przed dębami i bukami - to królewski raj.

Wyszedł Janko Muzykant z samego świtu,
pobiegł przez pola do ukochanej ojczyzny.

Po drodze witał jesienie i wiersze poety -
który akurat pogubił słowa na drodze.

Tylko gaje ściszone modlą się do Pana Boga,
by usiąść wieczorem do urodzinowego stołu.

12-13.10.2008 - Ustka

CYGANERIA INTELIGENTÓW

Oj rozpaśliśmy się, i wiedza,
i tłuszczem powietrza -
by być walczącymi do końca
a echo zostaje w przeręblach.

Nie umiemy rozmawiać, z przyczyn
wiekowych zaborów -
wytaczamy w teorii procesy
samemu Panu Bogu.

Lśnimy w lustrach, trącamy się
toastami za polityków -
uprzejma dziatwa w kurniku
gdacze chóralne sukcesy.

Kochamy się to prawda, w wierszach
pisanych na udach kobiety -
oswobodzeni w demokracji
ujadamy na pobliskie liście.

Szukam w kobiecie krainy,
złotej myśli poezji -
może połączę lasy i rzeki
tylko dla wybranych.

29.6.2011 - Ustka

W EROTYCE ZASNAŁ...

W erotyce zasnął poeta
wydostał się na powierzchnię
a potem znikł w głębinach
jakby wodorosty go wołały
a na szpicu wyschniętej pamięci
z ust kobiety-ptaka
wabionej okruciami tamtej jesieni
kiedy trzaskały gałęzie
zupełnie niepodobne do minionych
przypomniałem sobie
o umorusanych gawronach
może i lepiej że nie wróciłem
do tych schodów
na których nikt na mnie nie czekał
choć taki byłem gorący.

Odbijam się piłką bez powietrza
pnie klną wyrażając
aprobatę wyschnięcia -
czasem przystanę złapię
powietrze
rozbudzę odblask
zgniłego wiersza
jak jabłko nie zerwane o czasie.

Migoce jaskółka
tak wspaniale tańczy w locie
siadłem cichy jak cementarz
w trawie trochę dalej
od domu
w którym nikt na mnie nie czeka.

11.1.2014 - Ustka

JA TAM SŁYSZĘ ŚWIERSZCZE

Mój spacer jest tak cichy
jak popołudniowe pragnienie kobiety
którą mijam
ogładając się za nią
że może ją znam
albo dopiero poznam
że nie skłamię jak ma na imię
rozmawiając ze mną zbliży uda słoneczne
zainteresuje się samotnością
w moich oczach
powie wprost: „chodź ze mną”...

Zaprowadzi mnie gdzie ciepłe ściany
i nalane wino na stole
będzie rozdawać uśmiech jeden
później trzynasty
a wewnątrz błyski niczym
spadające gwiazdy
rozgrzeją umysł płynącej rzeki
by nagle nago powrócić
roztańczyć po części za częścią
to co jej się należy
być gościnną.

Obejrzałem się za kobietą
nie wróciła do mnie -
była w tym odchodzącym miejscu
coraz mniejsza
a chmury gęstniały
i robiło się w moich oczach
ciemno...

11.1.2014 - Ustka

DLACZEGO NIE SPOTKALIŚMY SIĘ WCZEŚNIEJ

I morze Bałtyk się nie zmienił i rzeki i jeziora,
może lasy o wiele liczniejsze w drzewa
może pola w innych kolorach,
a jednak jesteś tam gdzie cię widzę tak często
uwypuklam cię rękami jak jabłko na gałęzi -
wiesz że ta jabłoń mnie lubi
zawsze się cieszy kiedy przychodzi
dotykam jej...

Jest tak podobna do ciebie
słyszę pieśni rzeki -
piszę spiesznie by zapamiętać jej rytm
przytul mnie w takiej zwykłej chwili
która nie musi być uroczystością,
jestem człowiekiem który wierzy w Boga
- czy chcesz moją czystość
jakbym był więźniem nigdy niezaspokojonym,
tyle w tobie kolorów...

Dotknij rękę - jest taka przyjazna...

Z Bogiem zostanę... to jedyny przyjaciel!

Choć Go nie znam...

Może raz w godzinę śmierci
przyszedł do mnie.

2.5.2014 - Ustka

SAMOTNY MĘŻCZYŻNA

Słucham Seala jego „Loves Divine”,
i zapłakałem przy brzegu morza
tak cicho żeby nikt nie usłyszał...

To jakby pożegnalna piosenka
wśluchuję się w ślad miniony,
tyle razy przechodziłem tędy
z ocieźniętymi skrzydłami myśli.

Nie warto człowieku iść dalej
nie wmawiaj sobie,
że niebo jest czyste a kobieta
to twój dar z boskich rąk.

Nie oszukuj siebie - weź nuty
i gitarę weź by iść z tym co masz.

A wiersze i tak się piszą same -
nawet o tym nie wiesz - poeto!

17.5.2014 - Ustka

INNE SA STRUNY...

Zbocze wklęsłe i moja dusza ukryta.

Stapiamy to co najlepsze jest w nas,
kominy zamieszkałe przez mewy
codziennie budzą mieszkańców -
nie potrzeba syren i dzwonów.

Poniekąd rozpędziłem swoją namiętność -
czułość jak wstydlive okno
i ten namaszczone wiersz miłosny
przez deszcz - upadek drzewa słyszę.

Idę modlitwą poranną, składam witraże
w kolorowe labirynty - czy dojdę
do radosnych rzek w przyrodzie,
czy będę częścią kapitulacji uczuć

kamiennych ech tryskających jak iskry?

Wędruję, wciąż wędruję w twoim ogrodzie,
tak cicho że komar jest głośniejszy
a naprzeciwko pusta droga zaprasza

brzmienie się rodzi i umiera.

20.6.2012 - Ustka

PODSZEPTY W TRAKCIE NALOTU NIETOPERZY

Może będzie obecna...

Wiem że dzisiaj czerwcową niedzielą
więc pójdę o zachodzie w trakcie nalotu
by podsłuchać podszepty nietoperzy.

Nie jest łatwo pisać o niej kolorem zieleni
stalówki się łamią w korzeniach tajemnic
wytryska z nich źródło pragnienia.

W eleganckim stylu wybieram słowne róże
jakby te ogrody same mnie zapraszały
bym tam spoczął i toczył myśli.

Obejmując wzrokiem to co osiągnąłem
nie pamiętam wszystkiego aczkolwiek wiodę
przyziemne zaklęcia o miłości.

Ostentacyjnie w ograniczonym poście
pozbywam się złudzeń - na czworaka chodzę
można i tak by niebo spadło na mnie.

15.6.2014 - Ustka

WRZEŚNIOWE LATO W USTCE

Nie omieszkać się wykąpać w morzu
plaże wyludnione - ciszę przytulę
może napiszę wiersz o marmoladzie
ale nie o miłości - przestałem wierzyć.

Kobieta jest dobra na rysunku
ma skrzydła ptaka i nie ma zębów
czasem coś powie sensownego
nie włączy się po zakamarkach.

Wacek miał żonę ale piła
uczyła w szkole w Puławach
polonistka niczego sobie
jak zaśpiewała ubogim głosem
to ptaki nie wracały do gniazda.

Szwenda tu się taka jedna
zaczepia rybaków by wypić piwo
sakralny napój by potem
szczać w zaroślach i na dodatek
przeklinać na biedne pokrzywy.

Folklor ulicy tudzież stary dąb
a na nim gołębie dzikie
moje sąsiedztwo i stado wróbli
nie wspomnę o mewach -
to moi jedyni przyjaciele.

Jutro w morzu się wykąpię
zmyję czas który minął -
i wiara zniknie że nic nie jest
szczególnego prócz krzyku.

A gitara nadal milczy w kącie
przejechała ze mną pół Europy
zaczyna i taka wierna jak nikt -
nie mam sposobu na zmiany.

3.9.2014 - Ustka

SZLAKIEM SOSNOWYCH ŚCIEŻEK

Okno otwarte
niech trochę świat usłysz
że czcionka maszyny nie odpoczywa
wbija się dźwięk jednostajny
ten co za oknem mieszka
podobno jest pisarzem
jego książki leżą na parapecie
możesz przyjść zrobić zdjęcie
pochwalić się że go znasz
a jeszcze jak z nim wypileś kielicha
to opowiedz wnukom
niech legenda
zostanie po nim żywa.

Obecnie odpoczywa poeta
myśli o przyszłości której nie ma
w czasie pory deszczowej nasłuchuje
rynny w pieśniach -
nawet lubi to brzmienie
bo wreszcie coś żyje
w tej stagnacji społecznej
gdzie każdy mądry
mądrzejszy od drewnianego płotu
lgnie za swoim ja -
a to ja to nie ty
kobieta nie doszła
nie pokochała go w rannej modlitwie.

Podobno ostatnio widziano twórcę
szlakiem sosnowych ścieżek
miał coś pod pachą
ale nie wiadomo co -
jakby poszedł z tajemnicą w ciemność.

12.1.2014 - Ustka

CZŁOWIEK PRZED LUSTREM

Niby jest inny
bo minął dzień - tydzień - miesiąc
i lata których zatrzymać nie można.

Ale kiedy stoi człowiek przed lustrem
zamieszcza w nim swoje życie -
jak był dzieckiem - szczeniakiem
i tym kim teraz jest.

Pamięta rzeczy nawet drobne
jak przechodził przez płot
żeby skraść owoce w sadzie
a może i to że dzierżąc garnek z wodą
oblewał ludzi przechodzących
pod oknami piętrowego budynku.

Pamięta młodzieńczą miłość
która z nazwy została -
niewinne zaloty i skradania pocałunków.

Pamięta cygańskie tabory
wozy kolorowe -
cygańską muzykę i tańce.

Dzisiaj jest dorosły
wybrał wzór człowieka spokojnego -
jest kochany przez kobietę
która przed lustrem myśli o nim.

14.1.2014 - Ustka

WIELOZNACZNOŚĆ NA POZIOMIE UCZUĆ

Wczorajszy dzień zatrzymał dźwięk
pośród innych dźwięków,
ale ten był szczególny
bo moralny.

Stopiła się mgła w całości
wytworna pani
zadźwięczała w jabłoniach
wolna jak przestrzeń.

I stary rozdział skruszył
oswojone kąty,
namacalna etiuda wyszła
spod ludzkich parasoli.

I była przełęcz roztańczona
w Kotlinie Kłodzkiej,
sadziłaś w trawie namacalny
dzień narodzin.

Bo dzisiaj jesteś inna
zupełnie jakbyś powstała
z rajskiej jabłoni
a przy tobie grajek - poeta.

30.1.2013 - Ustka

NIESPOKOJNE MOSTY NAD RÓWNIĄ

Użyteczność w bieli
orszak niewinnej maskarady
niesie sztandary.

Kłóca się gęsi na łąkach
równina zapisu
jak skacowany wiersz.

Fortepiany śpią w sklepach
muzycy zamienili zawody
kałuże powstają z niczego.

Soczyste zamglenie nieba
nie słycać modłów
iskrzy posag dla obcych.

Budzę Barry White'a
by nie zwariować
w uschniętej korze drzewa.

Niech muzyka się rozpościera
w mieszczańskich zamętach
zamykam drzwi na klucz.

1.2.2013 - Ustka

ŚPIEWAŁEM Z ELVISEM PRESLEYEM

To był tylko sen w Wiedniu
na Wiedner Haupstrasse
zaprosił mnie Elvis
bym zaśpiewał z nim
„Love Me Tender”.

Polubiliśmy się
jak struny w gitarze
nocny koncert snu -
wypełniona sala
a my jak bracia
on w barytonie
ja w tenorze.

Ten koncert trwałby dłużej
gdyby nie wypadek -
Elvis osłabł - przeprosił
a ja już bez niego
„Love Me Tender”
dokończyłem na scenie.

24.3.2013 - Ustka

BRZMIENIE SIĘ RODZI I UMIERA

Pamięci Klemensa Rudowskiego

Byłeś taki łagodny i mądry
w twoim towarzystwie czas się goił
człowiek dla ciebie był ważny
nie zapominałeś nigdy o nim. -

Szczególnie o tych którym życie nie wyszło.

Kochałeś muzykę i literaturę -
sam brałeś żywy udział by dogasić
żar powstała fraza - akordeon brzmiał
gdy sypałeś dźwięki spod palców
niczym białe ptaki unosiły się do nieba.

Czasem kupiłeś buteleczkę - nie piłeś
ale pamiętałeś o kolegach poetach:
„Wypijcie za moje zdrowie” -
i w tym klimacie powstawały metafory
o męskich duszach w wierszach.

- Jak cię zapamiętać teraz Klemensie?

To jak nagle urwany film - ale widzę
stoisz po drugiej stronie rzeki -
i machasz do nas ręką...

BAJKOWA KWIACIARKA

Umie się uśmiechać
lubią ją kwiaty
najbardziej zakochane są osty
później maki
i jeszcze ten jeden
co pisze bajki.

Pomiędzy przystankami
modyfikuję lot kukułki.

Zatrzymuję się przy strumieniu
tu kiedyś Słowacki pisał:
„I pomyśl, czy ja duszę
mam powszednią?
Ja - co przebiegłszy świat -
kochałem jedną.”

Zastępuję go w ciszeniu
skradają się motyle czerwcowe
a bajkowa kwiaciarczka
śpiewa moją piosenkę
do samego wieczora.

25.6.2013 - Ustka

ANIOŁ NA BRZEGU MOICH RZĘS...

Noce nie tylko są by sen przytulić.
Kładziemy się razem a jednak osobno,
tulimy tajemnice na pograniczu
przekazywania przysiąg,
że nikt nie jest w stanie
złamać naszego drzewa.

Rośniemy w sobie i na uboczu.
Kłudziesz rękę na moim brzuchu,
ja kładę na uda by rozgrzać
skalne trawy nocą i po trosze
płynące myśli pomiędzy nami,
odwracasz się wstydliwie.

Dążę do pokoju naszych ciał.
Fioletowe słowa rzeźbię -
jest zarys i rysa modlitwy
głodna w moim pocieszeniu
na zielonym prześcieradle,
gdzie wszystko rośnie powoli.

Niewinny anioł rozbiera twoje wersy...

31.7.2012 - Ustka

KOBIETY I WIOŁONCZELE

Cienie które mijam mają swoje nazwy.
zapobiegliwy zamykam okiennice
czuję w powietrzu nadchodzącą burzę -
tylko gitara o deszczowych dźwiękach
otwiera słuchającym serca.

W moim mieście kobiety poruszają się muzycznie.
Ich biodra wołają o pamięć -
nie zawodzi i nie kruszeje a wręcz
zмага się elastyczność drgań
na jedno pocieszenie strun w wiolonczeli.

Symbioza nie kaleczy kędy noszę koszyk wierszy.
Wiem że czekają jak sikorki na mnie
bym rozdawał im po jednej zwrotce
zapisanej kilka razy przez kalkę -
może i powtarzam te zmiany w kobietach.

Moje miasto niczym ze snu
aprobuje łączenie namiętnych źródeł.

11.8.2012 - Ustka

MIASTO PIĘKNYCH KOBIET

Budowałem latami to miasto.
Całe życie zbierałem chrust
by ogniska pachniały i kobiety
wokół w sukienkach i czółenkach.

Nasilała się mgła schodząca z gór.
Pasterz muzykant na fujarce grał
górkim kozom które wdzięczne
rozśpiewały się chóralnie ze mną.

To nic nie szkodzi że moje miasto
maluję wciąż na płaszczyznach snu -
ważne są wolne kobiety wędrujące
między drzewami zapisując swe imiona.

11.8.2012 - Ustka

PO DRUGIEJ STRONIE DUSZY

Naoczego świadka dla mojej drugiej duszy
w iluzji piekących stóp - i wody dzban na
obmycie brudów doczesnych które przylepiają
swoją ciekawość do miejsc ukrytych - pośród
prywatności jak sen.

Podróżować chciałbym linią tęczy
wzbogacać swoje niedostatki fragmentami
gwiazd które najczęściej spadają do dębowego
lasu, a tam na wyszukanej złocistej polanie
ognisko ogrzewa zimne metafory...

I jeszcze dalej w kosmosie dzieciństwa
odebrać głosy zapomnianych cieni, kiedy
skrzydła się mądre myśli w takt iskry
temperamentu otoczone gościnnością babiego
lata i cichej pajęczyny z zewnątrz.

Czy mam szansę przeżyć rozkwit kamieni
w otoczce zamkniętego koła ziemi gdzie
wszystko jest delikatnie poukładane z sensem
że nawet modlitewny zasiew zbóż sprzyja
nie tylko namiestnikom - ale i biednym.

Jeśli się kiedyś obudzę w świetlanym lustrze
pękniętego orzecha - nie męczcie mnie
co jest po drugiej stronie zaśniećcia...

Tam wióry akwarelowych barw odcieni
przyciągają do brzegu wirujący lot mew.

I tylko tyle można osiągnąć -
i tylko tyle można mieć.

czerwiec 1992 - Wiedeń

CZTERY KĄTY SPOKOJU

*Motto: Najokrutniejsze są noce,
gdy nic się nie dzieje...*

Noc skomli jak szczeniak. Żyję w jednym kwadracie. Zamieniłem cztery kąty spokoju na warownię niepewności.

Posadziłem drzewko w doniczce.
Stoi przed lustrem, żeby gałązek było więcej.
W tej prywatności jak nigdy, ściele
podróżę do Hiszpanii - czasem udaje mi się wstąpić.

Wracam wtedy nafaszerowany tym miodem fantazji
do zapożyczonego miejsca spokoju, pisząc
na wygnaniu zielone wiersze.

Cztery kąty patrzą na siebie - już nienawidzą się
z tego zapatrzenia, a ja im na zgodę czytam
strofy tęsknot.

Poniekąd są potrzebne człowiekowi,
jak jego cień czy bóle od wewnątrz.

15 lipca 1991 - Wiedeń

TO WSCHODNIE MIASTO

Zbigniewowi Herbertowi

Dopiero co skończyłem czytać tomik poezji
Adama Zagajewskiego.
Godzina: dwunasta trzydzieści siedem, w nocy -
i zastanawiam się, czy jechać do Lwowa.
Nigdy tam nie byłem, nie śniłem;
choćby o Rynku, który był niegdyś bardzo
ożywioną podróżą pieszych.
To wschodnie miasto dawno umarło...
Tam tylko liszaj wstydu błądzi -
nie ma się kogo zapytać o drogę powrotu.
Pokora szuka furtki do wiecznej historii,
ale nigdy nie będzie to prawdziwa, naturalna
furtka, do której nie potrzeba biletu.

Lwów miał żyzne ogrody...
Bractwo poetów jak pszczoły zalegało
wszystkie półki drzew.
Białe kwiaty śpiewały o miłości - i była
miłość, płodziła się jak maki!
Teatry, kawiarnie - kto je spłoszył do
zamknięcia ust?
Gdzie jest ta gitara, która przestała grać? -
Motyle na dziko odwiedzają te strony;
poszukują bez wtajemniczenia
rodowego korzenia -
który bestialsko został zamordowany...

czerwiec 1987- Wiedeń

ZA CHRYSTUSEM DO CHRYSTUSA

By dotknąć - musisz przejść
przez zielony las,
przez upojoną letnią ciemność.

Przy świetle prastarej paproci
musisz podążać droga,
którą on szedł.

Obrzeżoną koroną trucizn i cierni
pod skulonymi kwiatami,
co spadają na kamienie...

By dotrzeć - musisz przejść
przez dolinę wśród kolumn
wykutyh w milczeniu.

Pod zawieszonym obłokiem
niemych ptaków,
dotrzeć do sadzawki uroczej.

By iść drogą którą on szedł,
gdzie diabelska pokrzywa -
jak kapłan czeka z biczami
i gorączką:
musisz przejść przez życie
tylko tą drogą,
którą on szedł.

1987, Wiedeń - Wien

CHYBA ZAPOMNIANO O POECIE

*Motto: Dziesięć lat jak odszedł Zbigniew Herbert.
Kilka parafraz - słowa krytyki z boku
przez innego poetę pamflicistę...*

- Czarni Judasze schowali się do dziupli.

Śpiewają tam niskie tony z zestawu
wybranych trzynastozgłoskowych sonet.

Małymi ustami mali ludzie
przewracają się na piasku.
Rzeka wyschła z braku liryki,
pusto w sadzie smutnych jabłoni.

Rozebrane dziewczyny ubierają
halkę mgły,
tańczą w głębi obrazu madisona;
nie jest łatwo nauczyć się
starego tańca.

- A co u nas słyszać?
Trawa rośnie a poezja odpoczywa.

Szedł tędy Zbigniew Herbert,
zerwał kilka ciekawych stron do wiersza.

Liczył kamienie po drodze,
jednak nigdzie o tym nie napisał.

27.07.2008 - Ustka

MOJE ZAKŁOPOTANIE W TYM DRZEWIE

Ukrywam się jak przestępca
mam kilka wierszy
by je ukryć przed ptakami.

Ugina się posadzka ziemi
wezbrana woda milczy
ale jest gniewna -
wystarczy ją dotknąć.

Oblewam się miodem
skóra moja zasuszona
na przetrwanie -
okolice ciekawe
ułożony sens by wstąpić.

Wówczas tam gdzie żurawie
odczytam Mickiewiczowi tę prawdę.

15.6.2013 - Ustka

POMIDOROWA BLUES

Sam ugotowałem
lubię gotować potrawy
w Wiedniu był to obowiązek stały.

Wczoraj chciałem się pochwalić
a to z okazji przyjazdu Ewy
pomidorowa blues - i ja
taki rozmarzony niczym bluszcz.

Dwie papużki w klatce
uczyły się mojej piosenki -
szczególnie tekst przypadł im do gustu:
(Dźwięcz mi nutą pierwszą ważną,
bym usłyszał ciebie w uwerturze gwiazd).

Pomidorowa wystygła z uczuć
jakby pogniewała się - a to już czwartek.

Zupełnie inaczej przekazałbym ten wiersz...

- Zupę pomidorową wylałem do ogrodu.

3.4.2014 - Ustka

LAS DWU SERC...
FRYDERYK SZOPEN NAPRACOWAŁ SIĘ
JAK NIGDY

Motto: Tym, którzy zasnęli w Lasku Smoleńskim...

Ile tej muzyki wpłynęło we mnie Fryderyku.
Jestem zmęczony ostatnim tygodniem,
a ty grałeś bez odpoczynku.

Brzozy zakwitły i radośnie żartują z motylami.
Nie rozumieją polskiej tragedii,
żyją swoimi obrazami.

A ja wciąż piszę o dramacie Polski.
Sznuruję myśli w całość pajęczyny w oknie,
gdzieś szept słyszę i płacz rosy.

Moja poezja i twoja muzyka -
otwórzmy dwa serca i ułożmy na trawie.
Niech wyrośnie z nas Las Serc!

16.10.2010 - Ustka

WEŹMY CISZĘ DO SERCA

Motto: Jesteśmy Aniołami Narodu.

Niech się zagoją te rany na drzewach -
co jest winne drzewo, piasek i kamień?

Tulimy pamięć muzyką Szopena,
uczmy się słuchać jego „Spaceru”...

Wypadł mi wiersz bez tytułu z kieszeni,
brakuje kilka scen dopisać w rytmie.

Deszcze odeszły wstydlive na południe,
- kwiaty i znicze, tylko cisza w korze śni.

Bo tam na wschodzie żyje Las Katyński;
otwiera się Serce - tam, tam Polska śpi.

12 kwietnia 2010 - Ustka

NIOŚĄ NAM PTAKI NADZIEJĘ

Pamięci Anny Walentynowicz

Posłuszny jestem,
wedle upadającej szyszki.
Wchodzę w głąb lasu,
ktoś do mnie woła.

Piszę wiersze na starej korze,
zmarszczki płyną po sośnie
jak zapomniane rzeki...

Wtulam się w ciepło drzewa,
rozgarniam myśli w gęstej mgle.

Szukam żywego portretu na niebie;
jest tylko muzyka cicha, jak skomlenie.

*23.07.2010 - Ustka
Piątek 10:00*

WIERSZ I PAJĘCZYNA

*Motto: „Wreszcie znalazłam miejsce
gdzie mogę napawać się ciszą
słuchać własnych myśli
czasem pogadać ze sobą”
- Nora Constance.*

Wędrowanie - usypiająca spowiedź
po krawędziach niepewności
układam wiersz o samotnych.

Nie sposób nie zareagować
na jedną minutę zachodu
by zderzyć się z rzeczywistością
od nadmiaru tej ciszy w sobie.

Poniekąd księżycy nie mówią
szeleści dobór słów wiersza
maluję pajęczynę wschodu.

Zostaniemy smukłymi jabłoniami
zaprzyjaźnimy się z wiatrakami
a nawet i ze strachami na wróble
gdzieś w ustronnym miejscu.

*18.10.2012 - Ustka
Czwartek 11:56*

ZWIERCIADŁO I SŁOWA

*Motto: „Zmarszczka na twarzy
małej dorosłej dziewczyny”
- Nora Constance.*

Wczoraj byłem na plaży
kraina moja to wybrany element przyrody
gdzie znajdują tyle przyjaźni.

Drzewa lubią moje wiersze
i skarpy i granity kamienne
poniekąd brzozy i leszczyny wśród sosen.

Urodzaj na stworzenie magii w wierszu
bo tu nikt się nie kłóci
żadna kobieta z wyrwanej strony książki.

Mam przestrzeń jak malarz wędrowny
więc wybieram zwierciadło
i wrzucam aksamitne słowa.

Te słowa mają jednak zmarszczki...

*19.10.2012 - Ustka
Piątek 10:42*

PRZY DORZECZU JABŁOŃ, KTÓRA NIE KWITNIE

*Motto: „I przychodzi myśl o tej
innej istocie, co też nie śpi,
godząc się, by nasze modlitwy
rozbijały się o nią, i to nie przez godziny,
lecz całymi dniami, przez lata, przez wieczność”
- R. S. Thomas.*

A tak miało być
popędziłem jak mustang
w tym kierunku
i zobaczyłem lunę
nocne rozjaśnienie nad drzewkiem
które nigdy nie zakwitło.

Nikt nie jadł owoców
każdy wędrownik chciał
zjeść jabłko z jabłoni
która przy dorzeczu
nigdy nie zakwitła
jak piosenka zapomniana.

Jeśli mówisz kobieta
i masz ją ciągle w oczach
nie twórz namiętności
nie pisz wierszy o niej
ta jabłoń jest dekoracją
przy dorzeczu muzyki.

*20.6.2013 - Ustka
Czwartek 8:29*

POD GŁOS NA GŁOS

Milczą ci co głośno mówią
i także ci co krzyczą
o nowonarodzonych wiosną.

Nie widzimy tylko przegranych
mijamy spiesznie - udajemy się
w kierunkach zaznaczonych
by marzenie przestało być
metafizyką.

Poznałem kobietę
jest symbolem znaczącym
bo w dzień imienin Lucjana
to mój ojciec zapamiętany
z dzieciństwa.

Wczoraj zdradziła mnie z księżycem -
czy można z tym iść do sądu?

Przecież z księżycem jeszcze nikt
nie wygrał!

22.4.2014 - Ustka

CHWIEJNE WNIEBOWSTĄPIENIE

Pamięci Stanisława Sowińskiego

Poeta może zawsze iskrzyć
jak świetlik nad maciejkami.

Wieczór krąży jak pijany
powraca wujek Stanisław
by ciocię Marysię obłaskawić.

Wieś Budki wryły się głęboko
nie tylko w moją duszę...

Jako chłopiec pasłem krowy
razem z Bašką na Hucisku -
przyznam że była ładna.

Miałem wstyd wrodzony
to jak nienauczony wiersz.

Z lasu wracał Tadek ze skórami
wszyscy poniekąd je garbowali
z tego żyli tubylcy najczęściej.

Pamiętam kuźnię po sąsiedzku
tu była stacja męskich spotkań.

Sklep spożywczy trochę dalej
miał swoisty zapach żyta i wina
czymś jeszcze pachniało...

Józef zawsze chodził z batem
choć jego koń spoczywał w stajni
a Gienia robiła przepyszne ciasto.

Moja ballada jakże liryczna
odłamuję po kawałku ten czas.

Takie chwiejne wniebowstąpienie
by wracać tam i z powrotem
nauczyć się układać światło

nauczyć się układać księżycy.

*15.8.2013 - Ustka
Czwartek 19:00*

OBLASKIWANY CHMURĄ ŁĄK

Był taki raz wieczór
kiedy połowa wsi poszła łapać raki
Meksyk to mój wujo
prowadził rzeszę ku rzece -
cały kocioł tych raków nałapano.

Naprzeciwko domów
cioci Janki i Gienki była polana
początek lasu od wsi
i tam ognisko zapłonęło radosne
by raki gotować -
a przecież to nie było święto.

Mężczyźni pili wódkę
kobiety piły wino
wujek Tadeusz na akordeonie
pogrywał skoczne kawałki -
nie potrzeba było namawiać
wiejskie dziewczyny z Budek
pokazały co umieją
a kawalerowie niczym zalotnicy
szukali czułości
taki taniec w obmacywanie.

Noc wykradała odblask ogniska
gwarno i wesoło -
taki mały świat łączony przyjaźnią
wtedy miałem dziesięć lat...

*16.8.2013 - Ustka
Piątek 12:50*

MEKSYK - RYMARZ

Jego pracowitość sięgała nieba
jeździłem z wujem na rynki w kieleckim
pamiętam Bodzentyn - targi źrebiąt
jedne z większych w Polsce.

Czujecie ten klimat
byłem ważny przy wujku
znali go prawie wszyscy -
niebieskooki mężczyzna
umiał robić pieniądze.

Ale był ubaw kiedy prosie uciekło z klatki
gonitwa jak na Dzikim Zachodzie
chłopy w gumiakach za zwierzęciem
a ono i tak było sprytniejsze.

Męski bazar
czuło się inny świat
ogierzy i klacze
i boska opatrność
by za zdrowie pić.

Tu widziałem folklor
czuło się klimat pieniądza
i ja zarobiłem niezłą sumkę
którą dostałem od wuja Stanisława.

*29.8.2013 - Ustka
Wtorek 12:30*

RZKA OD LEWEJ STRONY MOSTU

Starannie przygotowany
zaduszny dzień
który nie zmuszał do niczego
po prostu iść
tam gdzie rzeczna modlitwa
ma swe walory -
tylko malować gdybym umiał.

Ktoś ładnie ją nazwał -
Mała Ina
jakże mnie poruszyła
natura potrafi stworzyć nastrój
i pobudzić do życia
skosztować jesienne owoce
wydłubać myśl z kory
wprowadzić do wiersza
zakrztusić się z wrażenia
tym co zobaczyłem
a jestem spostrzegawczy.

Ta Ina w górnych partiach
zweźła swe biodra
sporo zakrętów -
czułem się otwarty
do otwartości
opowiadałem jej o tobie
że jesteś w Wenecji
że jutro wracasz
po dziesięciu dniach nieobecności

ale i tak ogłaszam cię w wierszach
jak mnie kochasz
że w styczniu minie trzy lata
dokładnie 7 stycznia
w dzień imienin Lucjana
mego ojca.

Kronika życia w wierszach ma sens
zwiastun początku i końca
jak drzewa na wiosnę i jesienią
a ty Ino pomiędzy nimi
płyniesz leniwie bez końca
starannie przekazując gościnę.

Dziękuję za te godziny z tobą spędzone.

*4.11.2014 Kluczewo - Stargard
Wtorek 7:05*

JEDENAŚCIE IMION SIÓSTR

Tam jest tak dziko
poczułem się jakbym był u siebie
skaleczony urokiem nad Małą Iną
specyficzna cisza - tu nikt się
nie kłóci i nikt nie jest ważny.

Na wzniesieniu jedenaście
królewskich topól a każda z nich
ma swoje imię - trzeba je odgadnąć.

Ta mała rzeczka
płynie w mojej książce
gdybyś była przy mnie Ewo
podobnie byś odczuła
jej niezauważalny ruch.

W niej baśnie się rodzą
a drzew tyle że nie mogłem
zliczyć po obu brzegach -
to mój świat z dala od ludzi
bym mógł pomyśleć o życiu
i o materii z której powstałem
by żyć z drzewami
by żyć w odkupieniu
z ludzkimi grzechami
niżej i wyżej
trącać liście w pozdrowieniach
na dzień dobry i na do widzenia.

A jedenaście sióstr
niczym księżniczki
zanuciły mi Pieśń Powrotu.

I wrócę z książką „W ogrodzie Norwida” -
i będę czytał im treści w niej zawarte
o samoczynności i samotności
w oczach Stwórcy
- poniekąd przyprowadził mnie tu.

4.11.2014 Kluczewo - Stargard
Wtorek 5:35

NIEMY FILM W POEZJI

Nie ma prawdy
co najwyżej kierunek
dla zagubionych.

Skancerowana miłość piszczy
zaskrońce mają koncert
żaby zalotne odśpiewują hymn.

Układa się ornitologia
każdy na swoim miejscu
w szyku bojowym.

Poeta z Północy otrącony
księżyc stał się jego rywalem
do tej pory był pewny -
ale co jest właściwie pewnego ?

Dzisiaj odebrał wiadomość:
„Już cię nie Kocham -
stałam się kochanką księżycy -
wybacz”!

Poeta utopił się w swoich wierszach -
ratunek był zbyt czyny...

*23.4.2014 - Ustka
Środa 14:34*

TAŃCZYSZ W WODZIE BALET MUZ

Angelice Saładze

- Spoglądają na ciebie aniołowie.
Spoglądam z szuwarów i ja w bieli ukryty,
rzeźbiąc słowami należyty kolor twego ciała.

Jesteś Nimfą w mojej Poezji. Wiatrem i dźwiękiem.

Całuję na tę odległość metaforę o miłości.
Zdobię kory w leszczynach i jarzębinach -
zbieram rzeczy ważne do wiersza.

Tańcz moja Muzo ten balet...
Nie myśl o kamieniu by spocząć -
choć i on czeka od wczoraj zaspany trochę.

W gęstych wodorosłach kaczki mają gniazda.

Uwodzi ten czas na wodzie tańcząca Angelica.
Jest ciepło wokół i soczysty wgląd przyjaźni -
rozkręca się Erotyk w wodnym tańcu.

Nawet czarownice z gór zazdroszczą rytmu wiatru.

*19.06.2010 - Ustka
Sobota 9:25*

NIE BĘDZIE TRZECIEJ ROCZNICY

Poplamione kartki
w książkach na wydmach
gdzie kiedyś byłem z nią szczęśliwy.
Uważałem że coś w nagrodę
od samego Boga mam -
ale to był tylko przedział w podróży.
Nawarstwia się żal
ziemska glina rzeźbi figurki
na tych wydmach zostaną na zawsze.
Wyschnie miłość
wiatr pogna dalej niż sądzi
tylko poplamione książki zostaną.

IDEĘ POD GÓRĘ...

Tobą jestem zmoczony myślami.
Każdy szczegół chowam do wierszy,
by kwitły radosnymi drzewami -
jam twój namiestnik miłości.

Podchodzisz do mnie ostrożnie.
Wabisz ujmującą kokieterią -
bym dopisał tę zieloną sukienkę
w której zbliżasz się falami...

Pobudzaj tę wyobraźnię skrytą.
Uczuciowy jak korzeń drzewa
unoszę w tobie czułe modlitwy -
poruszam kochane miejsca.

Więc biegnij ze mną w tym obrazie.
I niech pianista zagra bosa novę -
w czujnej synkopie cię obejmę
ułożysz się pod chmurnym obłokiem.

Idę, idę wciąż pod górę
zdobywać pachnące ciało...

22.1.2012 -Ustka

**JUTRO BĘDZIEMY ROZMAWIAĆ,
ALE NAJPIERW MODLITWA.
NIE MOGĘ SIĘ WCIAŻ O MODLITWĘ
PROSIĆ...**

Motto: Modlitwa duszy jest ważna jak modlitwa ciała.

Spełniam i wypełniam swoje posłannictwo
odkładam to co może być mniej ważne -
poznaję tajemnice nie tylko wdzięku
zapraszam miłością wschody słońca.

Umiesz mnie przyjąć jako kobieta -
lubieżność ma stałe fragmenty powtórzeń
obezwładniam twe ciało by nadać
sens dwojga ludzi w uścisku jesieni.

Drzewa poranne kładą się na wzgórzu
niebo potrafi być takie szczere -
wobec sygnałów kochanka z północy
kiedy zaczyna zapisywać sonety.

Rdzeń nabiera złotego koloru
muskasz mnie daniem podniety -
w kołyszącym rejsie płyniemy
do samego portu spełnienia.

Otwórz wrześniowe wołanie
do okna się zbliżam z bukietem.

*2.9.2014 - Ustka
Wtorek 6:36*

LIST WIERSZEM DLA ŻONY...

Byłem w podróży. Mijałem noce samotne,
zapisalem fragmenty uboczne, mniej znane.
Ten wehikuł czasu otwierał strony -
plusk wody dźwięczał w rynnie
a gdzieś struna porzucona od gitary.

Wracam moja żono, bo tyle wierszy
zostawilem poza miastem na szlaku.
Treści się nie zmieniają - zostają,
jakby w łańcuchach przymocowane tło
ścieliło w nich taką ciszę niepojętą.

Zaglądam do książki jak do twego serca
i czytam mijającym lasom ten fragment:
(Rozgoryczony naród chowa się za ciszą
i za ciemną ścianą niepokoju - rzeźbi
swe niedostatki i sny przerywa często).

Mijam te noce samotne. Opustoszały
jeziora - szeleści przede mną droga.
Tylko ty się liczysz w tej epoce,
dajesz siły przetrwać, jesienne kwiaty
przyniosę ci do domu - przywitaj mnie.

*22.10.2010 - Ustka
Piątek 6:41*

I PO CO BYŁO...

I po co było kochać
szarpać struny gardła
oczyszczać się z niewiadomych
z każdego dnia i godziny
z wiecznej cholernej nadziei
z czasu obezwładnionego
z zaimków
z wierności przez dwa lata
z niepoukładanych pragnień.

I po co było płakać
oświadczać światu prawdę -
czekać - czekać - czekać
aż zmartwieć jak smutny pomnik
gdzie czasem wiatr pogłaskał
to znowu zacny księżyc
oparł się o moje ramię
- po co w ogóle było wchodzić
w ten drewniany układ...

Mój remanent życia
jest do dupy!

28.3.2014 - Ustka

SPIS TREŚCI

Żyjemy zawsze pod wiatr (<i>Jerzy Fryckowski</i>).....	7
Na tej ziemi jest tylko słowo	11
Kolegom tamtym młodym.....	12
Zapraszam do salonu ciszy	13
Ulepić człowieka	14
Chowamy się w ciszy.....	15
Tańczą komary wedle hasła: Swój czas.....	16
Świeć gwiazdą nad sosną	17
Najdalej dojdiesz do ciszy	18
Gitarowy blues.....	19
Noszę Polskę w sercu	20
Stachura, wieczne odbicie lustra.....	21
Ormowcy - zboczeńcy.....	23
*** (<i>A nad borem szept poezji</i>)	24
*** (<i>Moje kamienie to życie</i>).....	25
*** (<i>Rozjaśnij siebie od środka</i>)	26
Pozwolił mi im, my, naród.....	27
W ogrodach jest późno na zachwyty.....	28
Ziemia ludzkich spraw z korzeni... ..	29
Latawce nad miastem	30
Motywy cichej rocznicy	31
Odrabianie lekcji poezji	32
Próbuję coś napisać	33
By wiedzieć wtedy kiedy nas nie będzie	34
Ceremonia zamknięcia rozdziału	35
Obsada w teatrze pod jarzębinami.....	36
Korzenie, soki, panna młoda	37
Paco de Lucia	38
Roman Śliwonik.....	39
Doszliśmy do wyrwy.....	40
Prowadzimy myśli dalej.....	41
Stanisław Grochowiak nie śpi... ..	42
Morska gwiazda	43
Podobni do siebie w miłości.....	44
Patti Smith	45
Edith Piaf	46
Ulica de la Sante.....	47
Ognisty zalew koloru niewiadomego	48
Zaszaś daleko	49
Zrobię sobie kawę i pomyśle.....	50
Ewa gra na saksofonie	51
A gdybym mógł spamiętać strofy milczenia.....	52
Tam rodzą się umarli	53
Zwykły ludzki cień	54

Skarbnica kropel na liściu	55
Cyganeria inteligentów	56
W erotyce zasnął	57
Ja tam słyszę świerszcze	58
Dlaczego nie spotkaliśmy się wcześniej	59
Samotny mężczyzna	60
Inne są struny...	61
Podszepty w trakcie nalotu nietoperzy	62
Wrześniowe lato w ustce	63
Szlakiem sosnowych ścieżek	65
Człowiek przed lustrem	67
Wieloznaczność na poziomie uczuć	68
Niespokojne mosty nad równiną	69
Śpiewałem z Elvisem Presleyem	70
Brzmienie się rodzi i umiera	71
Bajkowa kwaciarka	72
Anioł na brzegu moich rzęs	73
Kobiety i wiolonczele	74
Miasto pięknych kobiet	75
Po drugiej stronie duszy	76
Cztery kąty spokoju	77
To wschodnie miasto	78
Za Chrystusem do Chrystusa	79
Chyba zapomniano o poecie	80
Moje zakłopotanie w tym drzewie	81
Pomidorowa blues	82
Las dwu serc... Fryderyk Szopen napracował się jak nigdy	83
Weźmy ciszę do serca	84
Niosą nam ptaki nadzieję	85
Wiersz i pajęczyna	86
Zwierciadło i słowa	87
Przy dorzeczu jabłoni, która nie kwitnie	88
Pod głos na głos	89
Chwiejne wniebowstąpienie	90
Oblaskiwany chmurą łąk	92
Meksyk - rymarz	93
Rzeka od lewej strony mostu	94
Jedenaście imion siostr	96
Niemy film w poezji	98
Tańczysz w wodzie balet muz	99
Nie będzie trzeciej rocznicy	100
Idę pod górę	101
Jutro będziemy rozmawiać, ale najpierw modlitwa.	
Nie mogę się wciąż o modlitwę prosić	102
List wierszem dla żony	103
I po co było	104

Zawsze uważałem, że poeta powinien być niezależny politycznie, powinna go interesować tylko sztuka. Jednak nie zawsze tak się da. Nadwrażliwość powoduje, że angażuje się po stronie słabszych, krzywdzonych i ciągle kiwanych przez tych u koryta. I tak było z autorem tego tomu. Polska Partia Biednych, protesty przed słupskim ratuszem, audycje radiowe, nawet wyrzucenie przez okno propagandowej tuby rządu, czyli telewizora. Wiersze z tego okresu, na pewno słuszne w swoim zamyśle, nie przetrwały próby czasu, podobnie jak bywało to u wielu współczesnych polskich poetów, walczących z komuną. Agitacja, bojowe pieśni czy protest songi ważne są w danej chwili. Muszą powstawać i wzywać do buntu, ale z artyzmu niewiele z nich ocaleje. Cieszę się, że udało się wydawcom odrobinę utemperować i ograniczyć poetycką wolność Prusińskiego, że wreszcie w jednym pliku znalazły się jego wiersze, z których można było zbudować tomik. Okazało się, o czym pisałem już kilka lat temu, że Zygmunt to wyciszony liryk, spowity bielą i ciszą, motywami tak często pojawiającymi się w jego wierszach.

Jerzy Fryckowski